

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a až na veky.“

(Žd 13:8)

DESIATKY

Ewald Frank

O tejto téme sa už veľa hovorilo a popisalo. Sväté Písmo musí mať na každú otázku aj odpoveď. Ešte nikdy nebolo pre mňa vysvetlenie nejakej témy také ťažké, pretože tu sa jedná o dávanie.

Prajem si, že by Pán sám prehovoril ku každému, kto s čistým srdcom, bez vedľajších úmyslov, tento obsiahly popis číta.

V poslednom čase je k tejto téme mnoho otázok, a zdá sa mi dôležité dať k tomu biblický výklad. Iste nám ide v tejto dobe v prvom rade o to, aby sme sa k Pánu priblížili a moli žiť jemu ľúby život.

Sú ľudia, ktorí veria a pre seba si nárokujejú všetky zaslúbenia Starého zákona, ale povinnosti už tak celkom nepovažujú za platné a ani ich vzájomné spojenie nevidia. Ale tak povrchno nemožno so Slovom Božím zaobchádzať. Každý verš v Biblii si zaslúži, aby bol starostlivo čítaný, pochopený a dodržaný.

Predovšetkým čítajme z Malachiáša 3:6-10: *„Lebo ja Hospodin sa nemením, preto ste vy, synovia Jákobovi, ešte nevyhynuli. Odo dní svojich otcov ste sa odchyľovali od mojich ustanovení a neostríhali ste. Navráťte sa ku mne, a navrátim sa k vám, hovorí Hospodin Zástupov. Ale hovoríte: V čom sa máme navrátiť? Či azda má človek okrádať Boha? Lebo vy okrádate mňa a hovoríte: V čom ťa okrádame? V desiatku a v obeti pozdvihnutia! Zlorečení ste zlorečením a mňa jednako okrádate, celý národ, čo vás je. Doneste celý desiatok do domu pokladu, aby bola potrava v mojom dome, a nože ma potom skúste v tom, hovorí Hospodin Zástupov, či vám nepootváram nebeských prieduchov a nevylejem vám požehnanie až prehojne.“*

V tomto texte je výraz: „takto hovorí Pán“ dvakrát. Nejedná sa predsa o to, čo k tejto téme hovoria ľudia, ale o to „tak hovorí Pán“. Vždy, keď sa stretávame s týmto výrokom, tak si uvedomujeme vážnosť veci, ktorá je tu vyslovená.

Nemožno si myslieť, že to je napísané v Starom zákone, a preto to pre nás už neplatí. Všetky predpovede týkajúce sa spásneho plánu dané Bohom v Starom zákone, nachádzajú svoje naplnenie v Novom zákone. Samozrejme, že sa v prvom zväzku nachádzali nariadenia a ustanovenia, ktoré boli určené len pre to časové obdobie, napr. kladenie rôznych obetí

a pod. Ak ale o tejto téme čítame i ďalej, v knihách Mojžišových, u prorokov a v Novom zákone, tak to musíme znova pripomenúť. V Slove Božom čítame o dávaní desiatku a o dávaní „obete pozdvihnutia”.

Väčšina ľudí si myslí, že je blahoslavenejšie brať ako dávať, Písmo nám ale hovorí v Skutkoch apoštolských: „*Blahoslavenejšie je dávať ako brať.*“ a v 2. Korintským 9:7: „*Jeden každý tak, ako si umienil v srdci, nie zo zármutku alebo z prinútenia, lebo ochotného darcu miluje Bôh.*“ Musíme jednoducho pochopiť, že už nepatríme sami sebe a tiež už nežijeme pre seba. Keď náš Pán žil na zemi, tak tiež predsa žil pre druhých. On sám nemal príbytok, kde by zložil Svoju hlavu. Náš život má význam len vtedy, ak vskutku žijeme pre Pána a jeden pre druhého.

Isteže povstáva aj otázka: „Ako to má byť s desiatkom a obeťou pozdvihnutia?”. K tom by som si dovoľil dať osobný príklad. V máji 1966 som sa musel vzdať svojho pozemského zamestnania, nakoľko mi Pán prikázal cestovať do rôznych miest a krajín. Pracoval a popri tom kázal som 14 rokov, ale teraz bolo treba pozemské zamestnanie zanechať.

Cirkev v Krefelde sa rozhodla platiť pre potreby mojej rodiny 700 mariek. Predtým, ako sme týchto 700 mariek obdržali, sme sa rozhodli, že z tohoto obnosu dáme 70 mariek ako desiatok a 30 mariek ako obeť pozdvihnutia, že patria Pánovi, a že majú byť ihneď dané. Nikdy sme tieto peniaze nepovažovali za naše vlastníctvo. Aj v rokoch, keď som vykonával zároveň i pozemské zamestnanie, sme od času, kedy sme to pochopili, dávali Pánovi, čo mu patrilo.

Brat Branham pracoval 17 rokov a zároveň kázal a dával Pánovi. Vo svojom svedectve hovorí, že začal s dávaním desiatku (10%) a potom v priebehu rokov postupne zvyšoval a dával Pánovi „deväťdesiatok” (90%) a pre seba si ponechal desiatok. To je pravá odovzdanosť.

Kto číta prvé kapitoly Skutkov apoštolských a zvlášť kapitolu 4 v. 32-37 dostane hlboký náhľad do odovzdanosti prvej cirkvi. Oni boli jedno srdce a jedna duša a nikto nepovažoval to, čo vlastnil za vyslovene svoj majetok. Aj tu je ale treba dbať na každé Slovo. Tu stojí napísané: „...*lebo všetci, ktorí boli majiteľmi polí alebo domov, predávali ich a nosili peniaze za to, čo ktorí predali, a kládli k nohám apoštolov...*“ Je omyl, ak sa hovorí: „Každý veriaci predal svoj dom, a všetko čo vlastnil”. To vôbec nesúhlasí, pretože sa v domoch schádzali aby lámali chlieb (Sk 2:46).

Preto to znamená doslovne: „...*všetci, ktorí boli majiteľmi polí alebo domov, predávali ich...*“ Bolo im jasné, že potrebujú len jeden dom a nie viac domov, aby v nich bývali. Tak sa predalo to, čo pre vlastnú potrebu nebolo nutné. Tu treba zdôrazniť, že apoštolovia k tomuto nikoho nenútili.

Vtedy nebolo treba nikomu o desiatku nič hovoriť, pretože každé dieťa Božie sa dalo aj vo svetských veciach Pánom viesť.

V Novom zákone nie je vyslovene prikázané dávať desiatok Pánovi. Ale nájdú sa odkazy, napr u Matúša 23:23: *„Beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože dávate desiatky z máty, z kôpru a kmínu a opustili ste to, čo je ťažšieho v zákone, súd, milosrdenstvo a vernosť; toho bolo treba činiť a tamto neopustiť.“*

Pán týmto jasne hovorí, že máme byť spravodliví, milosrdný a verný, ale dávanie desiatkov nezanedbávať! Predsa, toto nikoho dostatočne nepresvedčuje, pretože vo všeobecnosti sa hovorí, že desiatok patrí k zákonu a Kristus je koniec zákona a teda aj koniec desiatkov. Ale predsa, takto rýchlo sa táto téma nedá odbiť.

Predovšetkým treba povedať, že už Abrahám dával desiatok a to bolo viac ako 400 rokov predtým, ako bol tento zákon daný. Desiatok teda nie je vyslovene súčasťou zákona, ale bol zo zákona prevzatý. Chcel by som poukázať na 1. Mojžišovu 14:18-20: *„A Melchisedech, kráľ Sálema, vyniesol chlieb a víno a to bol kňaz silného Boha najvyššieho. A požehnal ho a riekol: Požehnaný Abram silnému Bohu najvyššiemu, majiteľovi nebies a zeme! A požehnaný silný Bôh najvyšší, ktorý vydal tvojich protivníkov do tvojej ruky! A Abram mu dal desiatok zo všetkého.“*

K tomuto treba nevyhnutne čítať Židom 7:1-10. Pán sa sám zjavoval ako Boží kňaz, pretože na Neho samotného sa tento popis vzťahuje. On nemá ani začiatok ani koniec. Ako prichádzal k Abrahámovi, nemal ani otca ani matku. Vtedy ešte Slovo nebolo živým telom (Jn 1:14), ešte nebolo naplnené to, čo je napísané v Žalme 2:7: *„Ty si môj syn; ja som ťa dnes splodil.“* (taktiež Žd 1:7).

Taktiež Slovo z 2. Samuelovej 7:14: *„Ja mu budem otcom, a on mi bude synom...“* vtedy ešte nebolo naplnené. On je jediným „Kráľom spravodlivosti“ a „Kráľom pokoja“. Áno On je Kráľ kráľov a preto je napísané v Zjavení 19:12: *„A jeho oči boli ako plameň ohňa a na Jeho hlave mnoho diadémov, a mal napísané meno, ktorého nikto nevie, iba On sám.“*

Ten istý Pán, ktorý požehnal Abraháma a dal mu víťazstvo, berie od neho desiatok. Aké nádherné! Všetko, čo Abrahám mal, mu bolo dané od Boha. Z vďačnosti dal Abrahám kráľovi Melchisedechovi desiatok. Každý, kto je požehnaný ako Abrahám, áno, ten patrí k semenu Abrahámovmu, podľa Galatským 3:29: *„A jestli ste vy Kristovi, tedy ste semenom Abrahámovým a podľa zaslúbenia dedičmi.“* Pánovi bude dané, čo mu náleží. V liste Galatským 3:17 píše Pavol: *„Zmluvy, predtým uprávoplatnenej Bo-*

hom, vzťahujúcej sa na Krista, nezneplatňuje zákon, vzniknuvší po štyristo aj tridsiatich rokoch, tak aby zrušil zaslúbenie.“

Zjavenie Pána ako kňaza bolo predobrazom na kňazstvo rodu Léviho, ktorí neobdržal podiel pri rozdeľovaní zeme, tak ako ostatné kmene, ale mali žiť z desiatkov ostatných kmeňov.

V Židom 7:6 stojí: „*A tu berú desiatky ľudia, ktorí mrú, ale tamto ten, ktorému sa dáva svedectvo, že žije.“ I keď sú to smrteľní ľudia, ktorí, ako sme práve čítali, prijímajú desiatky, tak je to práve Bôh, ktorému sa dáva, a muži Boží za to zaiste nesú zodpovednosť. Nikto nemá právo o desiatku sám svojvoľne rozhodovať! Desiatky patria do pokladnice Pána, totiž tam, odkiaľ sa rozdáva Boží pokrm.*

Nie každý má majetky a domy na predaj ako prví kresťania. Veriaci v dnešnej dobe, niekedy vlastnia len to najnutnejšie. Z toho dôvodu teda nemôžu nič predať, aby to Pánovi predložili. Každému ale predsa zostáva možnosť, odovzdať istý podiel svojho príjmu Pánovi. Keď dal Pavol zhromaždiť svätých, tak povedal: „*V každý prvý deň týždňa nech jeden každý z vás uloží u seba odkladajúc podľa toho, ako sa komu darí, aby sa nerobili zbierky, vtedy keď prídem.*“ (1Kor 16:2).

Nemožno dávať zákony a ľuďom rozkazať, čo majú činiť a koľko dávať Pánovi ako milodar. Tu sa nejedná o dávanie v cirkvi, ale o zvláštnu zbierku pre svätých v Jeruzaleme. Pavel ďalej píše v 2. Korintským 9:6-8: „*Ale to vedieť, že ten, kto skúpo seje, bude skúpo i žať; a ten, kto seje pri požehnaní, bude pri požehnaní i žať. Jeden každý tak, ako si umienil v srdci, nie zo zármutku alebo z prinútenia, lebo ochotného darcu miluje Bôh. A Bôh má moc rozhojniť vám každú milosť, aby ste vždycky vo všetkom mali všetkého dostatok a tak hojnili na každý skutok dobrý.*“

Vráťme sa späť k úvodnému Slovu z Malachiáša 3:6-10 a spoznáme, že desiatok nebol zavedený až Zákonom, ale už Abrahám ho dával. Samozrejme, že máme sklon k tomu, zaslúbenia zo Starého zákona pre seba vybrať a to ostatné prenechať iným. Pre mňa to nie je náhoda, že je to písané práve u Malachiáša 3, ktorý pripravoval cestu a bol prorokom o prvom príchode Pána. Na konci tej istej kapitoly nachádzame to obrovské zaslúbenie o príchode proroka pred veľkým a strašným dňom Pána. Obe tieto zaslúbenia prijímame s vďakou a tešíme sa, že ich Pán naplnil. Prostredníctvom toho istého proroka v tej istej kapitole nás Pán napomína k vernosti. On nás volá: „*Lebo ja Pán sa nemením...*“ (v. 6)

Áno, Bôh sa nemôže zmeniť, On ostane naveky ten istý. Vytýka svojmu ľudu: „*Odo dní svojich otcov ste sa odchyľovali od Mojich ustanovení a neostríhali ste.*“ Tieto slová nie sú v zákone Mojžišovom, ale v prorokoch.

Nikto nemá právo zrušiť Slovo proroka. Pán však nielen činí výčitky, ale ďalej hovorí k svojmu ľudu: „*Navráťte sa ku Mne, a navrátim sa k vám, hovorí Hospodin Zástupov.*“

Iste sme z týchto Slov pochopili, že je to nielen dobrá rada, ale výzva od Pána samotného. On nás vyzýva, aby sme sa navrátili k Nemu. No niekto si povie: „Ja sa budem obracať k Pánu pôstom a modlitbou.“ To je iste dobre mienený návrh, ale tu sa nejedná o to, čo chceme my, ale o to, čo žiada Bôh. Pôst, modlitby a všetko iné má svoje miesto, ale tu sa jedná o počutie na to, čo nám chce Bôh povedať. Ostáva nám len jedno, vo veciach, ktoré sme zanedbali a od Pána odbočili, sa navrátiť späť k Nemu.

Ďalej je napísané: „*V čom sa máme navrátiť?*“. Je to milosť, že oboje je v Písme napísané, otázka ľudí i odpoveď Božia. Áno, v čom sa máme navrátiť? Na to odpovedá Pán: „*Či azda má človek okrádať Boha? Lebo vy okrádate Mňa a hovoríte: V čom Ťa okrádame?*“ Berieme na vedomie vážnosť týchto slov, áno, je to zlá výčitka, ktorú tu Pán predkladá. Obviňuje Svoj ľud, že Ho okrádal. Súdi sa s nami. A my sa ako deti Božie pýtame celkom bezo zdania: „*V čom sme Pána okradli?*“. Potom prichádza Jeho odpoveď ako zlá obžaloba: „*V desiatku a v obeti pozdvihnutia!*“ My, ktorí sa chceme ľúbiť Bohu, sme vinní. Mysleli sme len na seba a nie na naše podľžnosti voči Nemu. Každého by to malo preniknúť skrz na skrz, keď sa Pán s nami súdi a Svojmu ľudu vytýka, že Ho okráda. Táto vec sa mi zdá veľmi závažná, a to viac ako sa mnohým na prvý pohľad zdá. Nech je nám Bôh milostivý, aby sme túto vec neprehliadli.

Potom vychádzajú z jeho úst Slová, ktoré nás rania ako mohutný úder: „*Zlorečení ste zlorečením...*“ Kto by chcel byť ranený kľiatbou? Ale vo svätých Božích očiach je prekliaty každý, kto Ho okráda o desiatok a obeť pozdvihnutia. Všetci sme pred Pánom vinní. Ďalej hovorí: „...*celý národ, čo vás je.*“ Ako môžeme pre Bohom obstať, keď sme podľa Jeho mienky klamári a podvodníci? Je to zlé ak niekto okráda človeka, ale tu budeme obvinení pred veľkým Sudcom. Okrádali sme Jeho.

V cirkvi sa spieva, káže, modlí, hovorí sa o požehnaní Bohom, ale tu sa v podstate jedná o rozsudok – súd Pána – o ľudí, ktorí okradli Pána a upadli do samolúpeže. Nech je Pán sám svojmu ľudu nápomocný, aby vyviazol z tohto stavu. Je veľa neprávosti v cirkvi a aj u jednotlivcov, no predsa, kto by našiel koreň toho zla? Biblia odpovedá: „...*koreňom všetkého zlého je milovať peniaze...*“ (1Tm 6:10).

Teraz preberieme Slovo Pána: „*Doneste celý desiatok do domu pokladu, aby bola potrava v mojom dome, a nože ma potom skúste v tom, hovorí Hospodin Zástupov...*“ (Mal 3:10)

Tu nám ponúka Pán, aby sme ho potom skúsili, či si stojí za Slovom. Bôh si stojí za Slovom, akonáhle my splníme Jeho podmienky. Jeho výzva znie: „*Navráťte sa ku Mne, a navrátim sa k vám...*“ (Mal 3:7). On nás v tejto časti Písma opakovane pripomína: „*Takto hovorí Pán.*“, tým ešte viac zdôrazňuje vážnosť vecí, o ktorej je hovorené. Kto je neposlušný, zadržiava milosť vzdialenú od seba a zaťažá ho ťažká kľatba. Ak plníme Božie Slovo, stávame sa poslušnými a spočinieme na nás milosť. Pán na Jeho ponuku skúsiť ho naväzuje nasledovné zaslúbenia: „*...či vám nepootváram nebeských prieduchov a nevylejem vám požehnaní až prehojne.*“ Každý z nás si praje milosť Božiu v hojnej miere. Pán sám nám k tomu ukázal cestu. Prirodzene, musíme byť poslušní aj v iných oblastiach.

Smiem sa priznať, že desiatok som si uvedomil a objasnil až po kázaní brata Branhama. On vydával v tomto smere svedectvo, že odkedy sa stal veriacim, dával desiatky, a to aj vtedy, keď dostával iba 25 centov na hodinu. Áno, v milosti Božej leží všetko. Tiež učil, že nikto nesmie osobne rozhodovať o desiatku. Desiatok patrí do domu pokladu Pána, tam, kde je potrava, tam odkiaľ sa Bohom zjavené Slovo rozdeľuje. Veríme, že sa všetky veci usporiadajú. Tak ako to bolo u prvých kresťanov, ktorí verili čistému Božiemu Slovu a mali v sebe pravú Božiu lásku, tak to bude aj v dnešných časoch medzi pravými deťmi Božími.

Vieme, že patríme Pánovi, a že sme len správcami toho, čím sme poverení.

Ako za času apoštolov, tak i teraz vidíme, že ľud Boží dáva na prvé miesto Pána a na Neho pamätá. Zažili sme to aj v zbore v Krefelde, keď nám bol daný balík s hodnotnými vecami, ako napríklad zlaté hodinky, prstene, šperky, príbory a pod., a to dokonca bez udania mena, len s poznámkou: „*Výťažok nech sa dá do kráľovstva Božieho.*“

Často sa ma pýtajú, čo sa stane, keď deti Božie po všetky tie roky dávali Pánovi len almužnu a sami sebe dopomohli k majetku. Nieкто povedal: „*Pán zaslúbil dať milosť a stratené roky, prečo by sme nemali dať Pánovi všetko, čo mu vlastne náleží?*“ Je na každom jednotlivom, ako koná. Od tohoto dňa padla zodpovednosť z mojich ramien.

Môžem podať správu o tom ako som bol ja vedený. Prešlo niekoľko rokov, počas ktorých som o tejto téme nevedel nič, hoci som kázal. Bol som vedený Duchom Božím po tom, čo som si vypočul kážeň brata Branhama. Žil som ako väčšina Božích dietok podľa pravidla: „*V Novom Zákone patrí Pánu všetko, nielen desiatok.*“ a predsa si človek nechal všetko, aj desiatok. Tak som to aj ja robil.

Ale v marci 1967 položil Pán ruku na tento bod. Zvolal som svoju rodinu a povedal všetkým, čo mienim urobiť a pýtal som sa, či s tým všetci súhlasia. Mali sme rodinný účet, kde nájomné, detské príspevky a úspory z môjho zamestnania narástli na pozoruhodnú čiastku. V ten deň popoludní som všetky peniaze až na 79 mariiek vybral a dal Pánovi. Ešte nikdy som nemal takýto deň v mojom živote. Cítil som sa nielen uvoľnený, ale som mohol jasne a vedel som že teraz nastalo vyslobodenie. Stal som sa najšťastnejším darcom.

Od toho dňa som zažil zázraky Božie nad zázraky Božie a nikdy sme ani ja, ani moja rodina nepocítili nedostatok. Pán je verný, On dodrží, čo zasľúbil. Vzdali sme sa šetrenia pre naše deti a veríme, že príchod nášho Pána Ježiša Krista je veľmi blízko.

Milí bratia a sestry v Pánu, nevieme, či na tejto zemi budeme týždeň, mesiace alebo prípadne ešte roky. Preto s radosťou, nie z prinútenia, budeme veľkorysí a s vďačnosťou dávať. Dobre viete, že som nikdy nehovoril o peniazoch, ale predsa chceme aj v tomto bode žiť Bohu sa ľúbaci život a nedať sa zotročiť mamonom. Čo patrí Pánovi, to mu chceme dať.

Slovo Božie pre toto obdobie je v „dome pokladu“ a tak s tým, čo Pánu patrí nechceme v žiadnom prípade svojvoľne rozhodovať, ale tak ako je napísané, priniesť to do pokladnice Božej. Potom dodrží Bôh Svoje Slovo, navráti sa k nám a obdarí nás milosťou v hojnosti.

Nie je to pre nás povinnosť a žiadny zákon, ale právo, že takýmto spôsobom máme podiel na rozdávaní pokrmu, zjaveného Slova. Verím, že každý z čistého srdca a zo Slova Božieho tento výklad pochopil. Kto už Pánovi dáva, ďakuj Bohu, že je v tejto oblasti skrze Slovo Pána učinené jasno tisícim ďalším.

Pripadalo mi zaťažko písať o tejto téme, pretože ich je veľa, ktorí dávajú Pánovi oveľa viac. Preto nech si z tohoto svedectva každý vyberie to, čo sa vzťahuje na neho a to ostatné nech len jednoducho prečíta. Milosť, požehnanie Všemohúceho Boha nech spočinie na všetkých. Áno, Bôh Abrahámov, Izákov a Jákobov všetkých bohato odmení.

Dlho som váhal, či toto pojednanie napísať. Nikto nebude môcť pochopiť, aké prekážky som prekonával, aby som sa tejto témy dotkol. Len v nádeji, že to bude správne pochopené a mnohým to pomôže som to, vzhliadajúc na Pána, konal.

V poverení Božom pôsobiaci

Bro. Frank

Brožúra „Desiatky“ bola vydaná už v 70. rokoch, ale pre časté otázky a nejasnosti v tejto téme sme sa rozhodli ju znovu vydať. Pre úplnosť pridávame aj časti z obežníkov, ktoré tak tiež pojednávajú o tejto téme.

Obežník December 1992

Tak isto sa ľudia stále a stále pýtajú, ako sa to má byť s desiatkami. V podstate odkazujem na malú brožúru „Desiatok“. O tejto téme nie je potrebné mnoho hovoriť. Kto Boha skutočne miluje, ten činí to, čo On vo Svojom Slove prikázal. Kto ctí Boha len ústami, ten vyhľadáva uspokojivú odpoveď, aby mohol obísť poslušnosť a upokojiť svedomie. Pri tom sa užíva všeobecne známa argumentácia, že sa jedná o zákon alebo o Starý zákon. Úplne slávnostné sa to stane v okamihu, keď veriaci povedia: „V Novom zákone predsa Pánovi patrí všetko, nielen desiatok.“ a potom si všetko, vrátane desiatku, nechajú pre seba.

Len pre orientáciu: Abrahám dal desiatok Pánu – kráľovi zo Sálem, totiž Melchisedechovi – už 400 rokov pred Zákonom (Žd 7). Ľud izraelský ho dával počas doby Zákona a verné deti Božie ho dávajú ešte dnes. Pisateľ dopisu Židom, v ktorom obzvlášť z posledných veršov môžeme zistiť, že to bol Pavol, píše v kapitole 7, verš 8: „*A tu berú desiatky ľudia, ktorí mrú, ale tamto Ten, ktorému sa dáva svedectvo, že žije.*“

Neobyčajným príkladom nám všetkým bol i v tomto ohľade brat Branham. Ak veríme, že ho Bôh poslal, aby uviedol cirkev do Slova a k viere otcov a vyzval ju k poslušnému konaniu, tak by sme i v tomto bode mali povedať radostné „áno“ a nasledovať jeho príklad.

Dávanie desiatku spomínal veľmi často. Obzvlášť nás dojme jeho chovanie pri platení 2.000 dolárov za účet lekárovi a 400 dolárov za lieky. Vtedy ešte nebol ženatý. V USA boli vtedy práve také zlé časy ako v celom svete. Pretože potrebné peniaze nemohol zohnať, šiel k pánovi Masonovi a povedal:

„Toto vám dlhujem. Som stále veľmi slabý, ale pokúsím sa ísť do práce. Teraz nemôžem platiť.“ Práve som uveril a povedal som: **„Pán Mason, ako prvá je moja povinnosť pred Bohom, zaplatiť Mu desiatok. Ako prvé by som chcel Jemu zaplatiť desiatok, a ako ďalšie je moja povinnosť zaplatiť svoje dlhy. Môj otec je síce chorý a je nás deväť detí v rodine, ale ak nebudem musieť zaplatiť viac ako 25 centov pri každej platbe, tak to urobím.“** (Kázanie „Kristus zjavený vo vlastnom Slove“, Jeffersonville, 22. 8. 1965).

„Každý kresťan má povinnosť platiť desiatok, pretože je to príkaz Pána. Dávanie desiatku je nevyhnutné pre dosiahnutie kresťanských prežití.“ (kázanie „Bôh je neporozumený“, 24. 7. 1961).

„Poznám ľudí, ktorý zoberú svoj desiatok, a dajú ho nejakej vdove. To je prevrátené. Ak máte niečo, čo môžete dať vdove, tak jej to dajte. Ale nedávajte jej Božie peniaze, tie vám už dopredu nepatria, ale Bohu.“ (Otázky a odpovede, 15. 10. 1961).

„Ak odovzdávate desiatok, ste povinní dať ho tam, odkiaľ dostávate svoj pokrm.“ (Otázky a odpovede, 15. 10. 1961).

V Malachiášovi 3, kde je reč o predchodcovi prvého príchodu Krista a o prorokovi, ktorí mal prísť pred veľkým a hrozným dňom Pána, oslovuje Pán Svoj ľud i ohľadom desiatku veľmi jasne a zreteľne: *„Lebo Ja Hospodin sa nemením, preto ste vy, synovia Jakobovi, ešte nevyhynuli.“* Ľud izraelský mal čestné meno „Izrael“ – čo vlastne znamená „bojovník Boží“, ale v skutočnosti bol Jákob – Lstivec – podvodník. Tak hovorí Pán ďalej: *„Odo dní svojich otcov ste sa odchyľovali od Mojich ustanovení a neostrihali ste. Navráťte sa ku mne, a navrátim sa k vám, hovorí Hospodin Zástupov. Ale hovoríte: V čom sa máme navrátiť?“* Ak je neveriacim hovorené, že sa majú obrátiť k Bohu, tak tomu rozumieme. Ale ak je povedané veriacim, a to skrze „Tak hovorí Pán“, že sa majú obrátiť k Bohu, tak sa dnes, práve tak ako vtedy, pýtajú: „V čom by sme sa mali my – ktorí sme obrátení – vrátiť?“

Nato On odpovedá: *„Či azda má človek okrádať Boha? Lebo vy okrádate Mňa a hovoríte: V čom ťa okrádame?“* Aj na túto otázku, ktorú Pán sám predkladá Svojmu ľudu, dáva jasnú odpoveď: *„V desiatku a v obeti pozdvihnutia!“* Ľudia, ktorí sú úprimne veriaci, chápu to veľmi presne a za žiadnu cenu by niekoho iného neokradli, okrádajú Boha a nie sú si toho, ak sa dá, vôbec vedomí. Ale raz tu budú stáť veľmi sklamaní, ako tí skutočne okradnutí. Pretože i v tomto bode je neposlušnosť ako hriech čarodejníctva a svojvôľa ako modlárstvo. (1Sam 15:23). Kde veriaci presadzujú svojvôľu, tam to na nich padá ako prekliatie a ich duchovný život zostáva bez viditeľného ovocia.

Skrze proroka Hageusa sa Pán pýta Svojho ľudu: *„Či je čas pre vás, aby ste vy bývali vo svojich vykladaných domoch, kým je tento dom pustý?“* (Hag 1:4). Kto patrí k ľudu Božiemu, tomu bude táto vec a celé dielo Božie ležať na srdci. Takým veriacim, ktorí Pána okrádajú o desiatky a obeť, hovorí: *„Zlorečení ste zlorečením a Mňa jednako okrádate, celý národ, čo vás je.“* Smie Pán ešte dnes vyčítať tým, ktorí Mu desiatky nedávajú, že ho okrádajú? Nesmie On tým, ktorí sú k Nemu lakomí a Jeho peniaze si nechávajú pre seba, povedať, že milovanie peňazí je koreň všetkého zla

(1Tim 6:10), ktoré spôsobuje mnoho nešťastia? Človek sa veľakrát pýta, prečo je toľko nešťastia medzi veriacimi. Pán má odpoveď. Alebo by snáď mal On, pretože je taký láskavý, pre takýchto okrádačov Boha napísať novú Bibliu?

Nikto nemôže slúžiť súčasne Bohu i mamonu. Kto je priviazaný k mamonu, ten je oddelený od Boha, a kto je priviazaný k Pánu, ten je od mamonu oslobodený. Kde Pán Ježiš skutočne vojde do domu aj srdca, tam prebieha pravé obrátenie a oslobodenie od všetkého. Tak to nájdeme potvrdené u Lukáša 19 a v Skutkoch apoštolských. Až keď Zacheus zvolal: „...*jestli som niekoho v niečom oklamal, vraciam štvornásobne.*“ povedal Ježiš: „*Dnes sa dostalo spasenie tomuto domu...*“

Ludia, ktorí Pána prežijú, dostanú Božiu bázeň a táto bázeň je počiatok Božej múdrosti a súčasne koniec vlastného chytráctva. V Jeho prítomnosti sú všetci veriaci usvedčovaní z toho, čo robili nesprávne a na mieste sa rozhodujú, že to napravia. Nezostáva to len pri predsavzatiach, ale sa stávajú činitelia Slova.

Ak teda niekto, kto druhého oklamal, to chce štvornásobne nahradiť, čo sa má stať so všetkými, ktorí Boha roky okrádali, mnohí po celý svoj život viery? Oni vrúčne spievali, Slovo nábožne počúvali a vrúčne sa modlili a žijú v zjavnej neposlušnosti k Bohu. Nevzťahuje sa na pravé deti Božie, že sú živé každým Slovom Božím, ale nie z peňazí Božích? Nie je azda to „Tak hovorí Pán“ v Malachiášovi 3, a na mnohých iných miestach, taktiež Slovo Božie, ktoré sa musí prežiť a konať? Môžeme sa samofúbo a sebaisto nad to povzniesť? Isteže nie, ak chceme raz hľadiť na Boha, ktorý to tak určil. On chce, aby duchovný pokrm – tie bohaté statky Jeho domu – boli všetkými prostriedkami rozdeľované.

Desiatok ešte nikdy nepatril nijakému veriacemu a nikdy v budúcnosti ani patriť nebude. Desiatok patrí Bohu, ktorý nás žehná a dáva nám všetko, čo pozemsky vlastníme. Z každého príjmu, ktorý máme, dávame vďačne a s vnútornou radosťou srdca, najprv Pánu to, čo mu patrí, „...*lebo ochotného darcu miluje Bôh.*“ On hovorí: „*Doneste celý desiatok do domu pokladu, aby bola potrava v Mojom dome, a nože Ma potom zkúste v tom, hovorí Hospodin Zástupov, či vám nepootváram nebeské prieduchy a nevylejem vám požehnania až prehojne.*“ (Mal 3:10).

V Izraeli to bolo tak, že nielen bohatí a zámožní, ale aj tí najchudobnejší dávali desiatok z toho, čo vo svojich záhradách vypestovali. Pán sám povedal: „...*dávate desiatky z máty a ruty a z každej zeliny a obchádzate súd a lásku Božiu. Toto bolo treba robiť a tamto neopúšťať.*“ (Lk 11:42). Takže Pán i v Novom zákone poukázal na to, že nemáme prestať dávať desiatok, ale lásku k Bohu a k sebe navzájom, ako aj právo

a spravodlivosť pritom nesmieme opúšťať. Nielen tí, ktorí predávajú pozemky, domy, alebo majú iný príjem, ale, ako tu vidíme, taktiež všetci tí, ktorí sú verní aj v tom najmenšom, dávajú Pánu desiatok.

Nie všetci majú možnosť činne sa zúčastniť na diele Božom, avšak všetci majú tú výsadu, svojimi modlitbami i peniazmi podporovať dielo Pána, a tak mať plnú účasť na celosvetovej starostlivosti o ľud Boží.

(koniec citátu)

Obežník September 1982

Na oboch misijných cestách v posledných dňoch a týždňoch som videl ruku Božiu pôsobiacu a poznal nutnú nevyhnutnosť pomoci zodpovedným bratom v týchto krajinách tak, aby boli schopní dielo Božie vykonávať. Tým nemyslím zbožné slová, ktoré môžu všetci činiť, ale praktický skutok. Preto vás všetkých neváham povzbudiť ku pomoci dielu Pánovmu, aby títo bratia, ktorí sú bez prostriedkov, neklesali na duchu (nestratili chuť) a nezúfali si, ale aby mohli svoje poverenie vykonávať.

Dovoľte mi na tomto mieste adresovať napomínajúce Slovo tým, ktorí Božiu zvesť pre tento čas veria, a ktorí majú na srdci žiadosť, aby boli vyvolaní všetci vyvolení zo všetkých národov. Všetkých ostatných prosím, aby to nečítali a nevenovali tomu pozornosť. Kto však chce pred Bohom obstáť, tomu musí byť povedané, že prišiel čas poslúchať a dodržiavať každého Slova Božieho. Poslušnosť je doprevádzaná požehnaním Božím, neposlušnosť je zaťažaná zlorečenstvom. V minulosti sme už zverejňovali citáty brata Branhama. Ale dnes sa cítim so zreteľom na naliehavosť vedený túto žiadosť ako výzvu adresovať všetkým, ktorí snáď ešte nepochopili, že sú Bohu dlžní desiatok, pretože patrí Jemu aby ho mohol sám pre Seba použiť. Čo je nám platný dom, auto, pekný nábytok, ak sme si ich zaopatřili z peňazí, ktoré boli ukradnuté Pánu? Môže sa človek vo vedomí, že Pána možno dlhé roky okrádal, cítiť dobre?

23. Augusta 1964 povedal brat Branham:

„Skutočne ste dlžní desiatky tam, odkiaľ dostávate pokrm. Doneste celý desiatok do domu pokladu, aby bola potrava v mojom dome, a nože ma potom skúste v tom, hovorí Pán Zástupov, či vám nepootváram nebeských prieduchov a nevylejem vám požehnaní až prehojne.’ To súhlasí. Vyzývam každého muža a každú ženu, ktorí neplatia desiatky, aby to prijali. Mohol by som tu zostať do rána a podať správu o tom, čo sa dialo, odkedy som to poznal, a v akej situácii som bol. Ale tak verne, ako som len mohol,

som dával desiatky. Dokonca aj z peňazí, ktoré mi dal zbor alebo, ktoré mi boli dané na poľných ťaženiach, som dával desiatky.“

My všetci stojíme pre Bohom, ktorý skúma naše srdcia a pozná naše myšlienky. Slovo Písma, ktoré brat Branham citoval, je Tak hovorí Pán a bolo vyslovené prorokom Malachiášom, ktorý prorokoval aj o službe Jána Krstiteľa a o prvom príchode Ježiša Krista. Na konci poslednej kapitoly dal mocné zaslúbenie o prorokovi Eliášovi, ktorý mal prísť pred veľkým a strašným dňom Pána. Predchádzajúca časť tejto kapitoly je pre tých, ktorých Boh skrze prorockú časť oslovil práve tak Tak hovorí Pán, ako zvyšok. Aj táto pravda je časťou zjaveného Slova.

Čo by sme si mysleli o človeku, ktorý spácha lúpež v banke? Súd a aj my všetci by sme ho uznali vinným, pociťovali odpor a jeho odsúdenie považovali za potrebné opatrenie. Ako deti Božie však sme sa však dopustili oveľa väčšej viny, keď sme Boha roky okrádali a lúpili. Aj dnes by sme sa chceli, tak ako v čase proroka Malachiáša pýtať: „*V čom ta okrádame? V desiatku a v obeti pozdvihnutia!*“ (v. 8) Možno si pripadáme duchovní a hovoríme: „Sme predsa v Novom zákone!“ Ale ľudu izraelskému Pán zvolal: „*Lebo Ja, Pán, sa nemením, preto ste vy, synovia Jakobovi, ešte nevyhynuli.*“ To isté volá dnes na nás: „*Lebo Ja, Pán, sa nemením, preto ste vy, deti Božie, ešte nevyhynuli.*“

Potom hovorí vo verši 9: „*Zlorečení ste zlorečením a mňa jednako okrádate, celý národ, čo vás je.*“ Človek si môže myslieť, že na niekom spočíva požehnanie Božie, vrúcne sa modlíť, s hlbokým zanietením spievať najnádhornejšie piesne a pri tom pozdvihovať svoje ruky a myslieť pri tom na vytrhnutie. Diabol sa však smeje, pretože vie, že neposlušnosť je ako hriech čarodejníctva. Všetci, ktorí Boh olúpili a sú mu neposlušní, si musia byť vedomí, že sú zaťažení zlorečenstvom. Od dnešného dňa nie som vinný za nikoho, kto tento obežný list číta a naďalej nedbá Slova Božieho a výrokov brata Branhama. Buďme aj v tomto verní, pretože sa jedná o každé Slovo Božie, ktoré On prikázal a zjavil. Považujeme to za prednosť, dávať Pánovi z toho, čo nám zveril. Kto Slovo zavrhnú a nedbá toho, ten môže ústami všetko možné namietat, ale platí len napísané Slovo, všetko ostatné sú argumenty. Boh mieni, čo hovorí a hovorí, čo mieni.

Ako už bolo predtým zdôraznené, toto Slovo je adresované len tým, ktorí poznali, že Boh skrze brata Branhama všetky biblické pravdy postavil na sviatnik, aj tie o desiatku, ktorý Abrahám dal dávno pred desiatkom. Kto si vo svojom srdci myslí: „To sa ma netýka!“, ten si musí nechať v láske povedať, že podľa Slova Božieho, ktoré sme práve uviedli, stojí pod zlorečenstvom, aj ak hovorí o najväčších požehnaniach. Nech tieto vážne

Slová vojdú všetkým do srdca, je mojou modlitbou. Boh vedel, prečo prikazal, a my to musíme poznať a podľa neho jednať.

V žiadnom prípade nechcem nechať bez zmienky, že výrazný počet je verný a zo srdca na vec Božiu myslí. Odteraz bude stáť aj zvyšok pred rozhodnutím. Teraz na konci chce mať Pán poslušné a požehnané deti a nie neposlušné a ranené zlorečenstvom. Veríme predsa, že sa vraciame späť k prakresťanstvu a k tomu patrí aj táto časť. Nech Pán všetkým v tejto veci daruje jasno.

(koniec citátu)

***Prepis kázania slúžiacim bratom
v Kigali, Rwande 11. 8. 2014***

Mnohí zle pochopili výroky brata Branhama, kde hovorí, že pastor je hlavou. Toto brat Branham povedal v súvislosti s pozemskými vecami. Napríklad, keď mala byť stará modlitebňa obnovená, mal mať posledné slovo pastor. Každý mohol povedať, čo chcel, ale finálne rozhodnutie bolo na pastrovi. Keď sa napríklad jedná o platbu desiatkov, tak brat Branham povedal, že desiatky idú pastrovi. Ale taktiež povedal, že on sám dostáva týždenne 100 dolárov.

Ak sa vrátite do Starého zákona, v tom istom prorokovi Malachiášovi, v ktorom nájdete zaslúbenie o Jánovi Krstiteľovi a taktiež o prorokovi pre náš čas, tam Pán povedal, že desiatky musia byť prinesené do „*domu pokladu*“ („skladiska“, podľa angl. prekladu) [Malachiáš 3:10] Nie do vrečka pastora! Do skladiska, tak, aby mohli byť podporované všetky služby. Tak aby mohli byť podporovaní všetci služobníci.

Apoštol Pavol píše Korinťanom, že: „...*mlátiacemu volovi nezaviažeš úst*“ a ten, kto káže Slovo musí žiť z toho, čo prichádza, ale všetko na správnom mieste.

Čo potrebujeme, je Božia milosť, aby sme všetkému správne porozumeli.

(koniec citátu)

TV rozhovor
Abidjan, Pobrežie Slonoviny, 12. 9. 2015

Keď ma Pán povolal do služby 2. 4. 1962 – bolo to v pondelok ráno tesne pred východom slnka... Šiel som k oknu, odtiahol som závesy, pozrel von oknom. Noc už pominula, ale slnko ešte nevyšlo. Vrátil som sa späť do izby a krátko som sa pomodlil, postavil som sa na nohy a pozrel som sa smerom k oknu. A to bol ten okamih, v ktorom zhora zprava zaznel hlas Pána: „**Môj služobník, tvoj čas pre toto mesto čoskoro skončí, pošlem ťa do iných miest zvestovať Moje Slovo. ... Moj služobník, príde čas, v ktorom bude veľký hlad, uskladni pokrm, pretože potom budeš stáť v strede ľudu a rozdávať pokrm.**“ A potom Pán povedal: „**Moj služobník, nezakladaj lokálne zbory a nevydávaj spevník...!**“ 2. 4. 1962. Takže ja sa nesmiem zaoberať lokálnymi záležitosťami.

Vy poznáte Písmo veľmi dobre – každý zbor musí mať starších, musí mať diakonov. Nielen jedného muža ako pastora, ale päťnásobná služba. Ak sa pozriete na Ameriku, tak tam je jeden pastor, ktorý vezme všetky desiatky, ktoré ľudia dávajú, do vlastného vrečka, ale Biblia hovorí v Malachiášovi 3, že desiatky majú ísť do domu pokladu [domu-skladiska] a všetci, ktorí sú v službe na plný úväzok, by mali mať účasť na všetkom, čo je potrebné. Ale to nie je moja služba. Ja musím kázať Božie Slovo, musím ľudu povedať, že návrat Pánov je blízko a Boh musí na ustanovenie lokálnych zborov použiť vás. V tejto knihe [Biblii] je dostatok informácií, takže stačí ak ju čítate a dozviete sa všetky odpovede.

(koniec citátu)

Prepis kázania, Krefeld 31. 12. 2016, 19:30

Bratia a sestry, to by malo nateraz a možno navždy stačiť. Chcel som však, aby ste jednoducho vedeli, že sa nehráme na náboženstvo, ale že sme boli milosťou Božou postavení do služby podľa spásneho plánu nášho Boha a teraz ju vykonávame vo všetkých kútoch sveta.

Aj to môžeme ešte raz zdôrazniť: Všetci kritici, ktorí sa odvolávajú na brata Branhama, no neobdržali žiadne povolanie, čo môžu preukázať? Viedli krásny život, vybrali desiatky a žili si dobre. Brat Miskys to môže najlepšie dosvedčiť: Na celej Zemi vo všetkých zboroch, ktoré sa odvolávajú na brata Branhama, kazateľ zinkasuje desiatok. Niektorí sa vďaka tomu stali milionármi alebo multimilionármi, pretože si nechávajú desiatky. Nie! Desiatok patrí do obilnice, nie do tašky kazateľa! Oni však vezmú určité výroky brata Branhama a na tom budujú. My však presne vieme, čo

tým mienil. Áno, on potom totiž povedal: „**Ja dostávam 100 dolárov na týždeň.**“ On si desiatok nenechal, ale chcel tým povedať, že všetci, ktorí slúžia pri Božom Slove, majú právo byť podporení z desiatkov, aby nemuseli chodiť do vlastnej práce. Preto hneď potom povedal: „**Ja dostávam 100 dolárov na týždeň.**“ No títo bratia všetko nesprávne pochopili, radujú sa, panujú nad zborom a chovajú sa povýšenecky. Nie, to všetko nech je od nás vzdialené. Nesúdime, ale veríme, že Slovo Božie je vo všetkých bodoch jedinou pravdou a jediným meradlom. Opakujem: Desiatky a obete pozdvihnutia majú byť odovzdané do Božej obilnice, teda tam, kde je rozdávaný pokrm. To sa tu stalo a sme Bohu z celého srdca vďační, že pri tom všetci môžeme mať účasť. Všetci nemôžeme cestovať, ale všetci môžeme Pánu slúžiť a modlitbou alebo iným spôsobom stáť pri Božom diele.

(koniec citátu)

Prepis kázania, Kigali, Rwanda 14. 5. 2017

Ale z milosti všemohúceho Boha, ak sa pokoríte a považujete svojho brata za vyššieho ako sami seba, ako hovorí Písmo [Fil 2:3], tak Pán sa o všetky veci v lokálnom zbore postará. Boh dal päťnásobnú službu, ale v každom lokálnom zbore sú starší.

Boh nepozná systém jedného muža, ako sa to praktizuje v USA. Tam je všade len jeden pastor a ten vezme všetky desiatky celého ľudu a mnohí sa stali milionármi. To je denominačný systém! My musíme pracovať spoločne! A zhromaždenie rozpozná, že máte službu. Zhromaždenie rozpozná, že máte evanjelizačnú službu alebo učiteľskú službu. Sú rôzne služby, ale ten istý Svätý Duch.

(koniec citátu)

Obežník Marec 1980

Vážné apoštolovo napomenutí má své plné opodstatnení:

„...abyste se nesměšovali, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlomejce (pomlouvač), neb opilec, neb dráč (vydřiduch). S takovým ani nejezte.“ (1. Kor. 5:11)

(podle něm. překladu.: „...abyste se nestýkali s tím, kdo si říká bratr, ale při tom je smilník (necudný) nebo podvodník, modlář, nebo utrhač (pomlouvač) nebo opilec, neb lupič; s takovým člověkem nesmíte ani jíst.“)

Ve 3. Moj. 18:19–23 jsou mezi jinými uváděny další hříchy necudnosti (smilstva). Já osobně neznám nikoho, o němž bych věděl, že by podle Božího Slova mohl být ohodnocen jako smilník (necudný člověk), kterému bych se musel vyhýbat. Chceme však sledovat i ostatní označení, jež stojí v tomto verši: „...*nebo podvodník*.“ Při tomto slovu pomyslíme jistě také na nějaký velký podvod, o němž jsme slyšeli, nebo četli. Možná, že může každý právem říci: „Žádného člověka jsem nepodvedl.“ Jak nás vidí nyní Pán? Z Božího hlediska je podvodníkem (okrádajícím) každý, kdo nedává Pánu desátek. U Mal. 3:8 čteme:

„Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte Mne? Avšak říkáte: V čem Tě loupíme? V desátkách a obětech.“

I toto je Boží Slovo. Nikdo nechť si nemyslí, že mi jde o jeho peníze. Skrze Boží Slovo nemluvím já, nýbrž Sám Bůh k nám. Kdo zadržuje dát Pánu desátek, neprohřešuje se jen, nýbrž spočívá na něm kletba. Ať je on kdokoliv a namlouvá si, co chce. Tak praví Pán:

„Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko.“ (Mal. 3:9) (Podle něm. překl.: *„Stiženi jste prokletím a přece mě okrádáte; podvodníkem je celý národ.“*)

Může se tedy stát, že stovky okrádajících Boha mohou mít jméno bratr, žít cudně a počestně a používat své laciné výmluvy, jen aby si Boží peníze mohli ponechat pro sebe. Ti jedni říkají: „My přece nejsme žádná církev,“ ti druzí: „Nemáme žádnou důvěru k té věci,“ ti třetí: „My nevíme, co se s těmi penězi dělá“ a tak by se mohlo s těmi výmluvami a argumenty, jež mohou být docela zřejmé, pokračovat. Avšak Tak praví Pán:

„Snete všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průdůchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.“ (Mal. 3:10)

Tam, kde je rozdělována duchovní potrava podle Božího příkazu, tam náleží desátek. Kdo podporuje vlastní podniky s Božími penězi, proviňuje se před Bohem. Chtěl bych uvést několik citátů k tomuto tématu od br. Branhama. Byl dotázán: „Mohou přijít křesťané do nebe, nedávají-li desátek?“

Odpověď: „Každý křesťan je povinen odevzdat desátek, neboť je to příkaz Pána. Dávání desátku má význam pro křesťanský prožitek.“

Citát 2: „Znám lidi, kteří svůj desátek vezmou a dají jej nějaké vdově; to je převrácené. Máte-li něco, co byste dali vdově, de-

jte ji to, ale nedávejte jí Boží peníze, ty vůbec nepatří vám, nýbrž Bohu.“

Citát 3: „Když dáváte desátek, jste povinni dát jej tam, odkud přijímáte svoji potravu. Dejte celý desátek do Mé obilnice, praví Pán, to souhlasí.“

Citát 4: „Vyzývám každého muže a každou ženu, kteří nedávají desátek, aby to přijali. Ano, věřím na dávání desátku. Je to jedno z Božích požehnání, jež se jako požehnání prokázalo. Vy říkáte: «To náleží k Starému Zákonu.» Ono to náleží i k Novému Zákonu, ano.“

Konec citátů.

Nechtíc jsme odbočili od tématu a přesto to беру z Boží ruky, že i to bylo řečeno. Jsem zbaven zodpovědnosti a každý, kdo to četl, je navždy bez výmluvy.

(koniec citátu)

Obežník 2001

Srdečně děkuji všem, kteří se podílejí svými desátky a příspěvky na výlohách tohoto světového misijního díla. Pro mne to není samozřejmost, ale důkaz respektu před Bohem a Jeho Slovem, v němž přikázal dát desátek nikoliv někam podle vlastního uvážení, ale do obilnice, aby pokrm mohl být rozdáván (Mal. 3). Že Pán před námi ten stůl stále nově prostírá a zjevené Boží Slovo můžeme jako čerstvý pokrm rozdávat (Mat. 24:45–47, Luk. 12:41–46), jsme viděli v naplnění v celém širém světě a jsme za to vděční. Ten věrný Bůh nechť odplatí všem stonásobně, je mojí modlitbou.

(koniec citátu)

Obežník December 2004

Srdečný dík říkám všem, kteří toto dílo povoláné do života samotným Bohem, podporují svými dary a desátky. V proroku Mal. 3 je napsáno skutečně všecko, co je pro nás důležité. V 1. verši máme předpověď: „*Aj já posílám svého anděla, který připraví cestu před tváří mou...*“ Potom následuje napomenutí: „*Sneste všechny desátky do obilnice, aby potrava byla v domě mém.*“ (v. 10) Tak to Bůh doopravdy určil, aby se všichni, kteří jsou zaopatřováni pokrmem, starali o to, aby i před jinými byl Pánův stůl bo-

hatě prostřen. V závěru pak je předpověď o proroku Eliášovi, který přijde, než nastane den Páně. Jestliže jsou naše srdce zavedena opět ke Slovu, pak to není pouhá teorie, ne nějaké „musíš“, nýbrž radostné dávání Pánu toho, co mu již vlastně patří. Lidé, kteří chodí po vlastních cestách, svůj čas plánují pro sebe, vysvětlují si Slovo jak se jim hodí, mají také vždycky nějakou přijatelnou omluvu, aby nebyli poslušní.

Ještě jednou děkuji všem, kteří se také v tomto ohledu začleňují do Božího pořádku. Tak můžeme zaopatřit i ty nejchudší země. Jak mohou všichni vědět, rozesíláme všechno zásadně bezplatně: kázání bratra Branhama, knihy, kazety, videokazety, CD a DVD. Nikdy jsme v misijní práci nežádali za nic peníze. Náš věrný Pán a Spasitel, ten Pán slávy, který na počátku vydal nařízení, se sám stará, aby to mohlo být vykonáváno. Máte tím velký podíl na sklizni duší na celém světě, ale ještě důležitější je vaše podpora v modlitbách.

(koniec citátu)

Obežník 2002

Naším sloužícím bratrům zde, v místním lokálním sboru, kteří se od počátku podíleli na pravém zvěstování, patří obzvláštní dík; právě tak všem, kteří se chopili rozličných úkolů, upřímně děkuji, v neposlední řadě těm, kteří pomáhali při rozesílání. Bratřím v celém světě rovněž děkuji za dobrou spolupráci. Těm, kteří překládají a tak se ujali duchovní péče ve svých zemích, přejeme Boží pomoc a moudrost, aby to dobře vykonávali. Všem, kteří veliké dílo Boží nesou na modlitbách a své desátky přinášejí do obilnice, aby ten pokrm mohl být rozdáván, ti jistě za svou věrnost obdrží odplatu. Za vaše oběti děkujeme ve jménu Ježíše Krista. Podílíte se na rozsévání, a budete se moci radovat při sklizni duší. Všichni, kteří nebiblicky to jim svěřené, ale Pánu náležející, nedávají do obilnice, nýbrž jednají podle vlastního uvážení, by si měli ještě jednou přečíst Mal. 3:8–10 a před Bohem poznat, zda to patří samozvaným kazatelům, kteří z odporu proti Božímu poslání vytvářejí a spravují zvláštní skupiny. Může si to ještě někdo zodpovědět s ohledem na blízký Kristův příchod, že Boží peníze nejsou užity samotně na šíření Božího Slova? Všechno, co je třeba korigovat, musí být nyní ve všech oblastech biblicky seřazeno do odpovídajícího Božího pořádku. A všichni, kteří patří k Církvi-Nevěstě, nebudou žít nadále v odporu ke Slovu a chodit po vlastních cestách. Toto je hodina pravdy, a všichni, kteří skutečně z pravdy jsou, žijí z každého Božího slova a vyží-

vají každé Boží slovo. Kdo je pravdivý ve svém srdci, ten všemu správně porozumí.

(koniec citátu)

Obežník December 1993

Jen ten, ve kterém může růst ovoce Ducha, uzří království Boží. Jak by například mohli vejít do království Božího lidé, zúčastňující se nyní tím či oním způsobem ničení království Božího? Jak potom budou moci patřit k Církvi Boží, když jí nyní pohrdají a nechtějí k ní náležet? Duch času se nezastavil před branami Církvi. Mnozí věřící chtějí svoji nezávislost, chtějí o sobě rozhodovat sami, sami se „realizovat“. Ačkoli říkají: „Náležím zcela Pánu!“, život dokazuje něco docela jiného. U mnohých je jasné, že stojí mimo Církev, sami rozhodují o svém životě, svém čase, svých desátkách a vůbec o všech věcech. Tak nezávislí, jak se nyní sami udělali, budou také potom, zůstanou totiž zklamaně stát venku.

(koniec citátu)